

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrzích **a) Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, a **b) žalobce Mgr. M. Š.**, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi Úřadem pro ochranu osobních údajů a **Městským soudem v Praze** a dalšího účastníka sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 25 C 114/2004 a následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Co 417/2004, o poskytnutí informací o zpracovávaných osobních údajích: žalovaná **Česká republika - Finanční úřad pro Prahu 5**, se sídlem Peroutkova 263/61, Praha 5,

t a k t o :

- I. Věci vedené u zvláštního senátu pod sp. zn. Konf 7/2014 a Konf 19/2014 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. Konf 7/2014.
- II. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o splnění povinnosti podle zákona č. 101/2000 Sb., vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 25 C 114/2004 a následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Co 417/2004, **je soud**.
- III. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, čj. 53 Co 417/2004 - 50, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 20. 3. 2014 se Úřad pro ochranu osobních údajů (dále též jen „Úřad“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl kompetenční spor vzniklý podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) mezi ním a Městským soudem v Praze.

Dne 4. 4. 2014 byl zvláštnímu senátu doručen návrh žalobce na zahájení řízení o témže kompetenčním sporu mezi Úřadem a Městským soudem v Praze.

Z předloženého spisu byly zjištěny následující skutečnosti:

Dne 27. 12. 2002 požádal žalobce Finanční úřad pro Prahu 5 (dále též jen „finanční úřad“) na základě § 12 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), o poskytnutí informace o všech osobních údajích, které jsou o něm zpracovávány tímto úřadem. V odpovědi na žádost byly vyjmenovány kategorie osobních údajů, které o něm finanční úřad zpracovává, např. jméno, rodné číslo a další, aniž byl uveden konkrétní obsah těchto údajů (např. přímo uvedeno jméno žalobce či jeho rodné číslo). Žalobce považoval toto sdělení za bezobsažné, a proto dne 10. 7. 2003 podal novou žádost. V odpovědi na žádost mu bylo sděleno, že podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů je finanční úřad povinen uvedené informace poskytnout bezplatně jednou za rok, což již finanční úřad učinil. Vyřízení podané žádosti proto podmínil zaplacením nezbytných nákladů na poskytnutí informace ve výši 67 Kč. Žalobce reagoval dopisem ze dne 8. 8. 2003, ve kterém uvedl, že na poskytnutí informací o všech jeho osobních údajích zpracovávaných finančním úřadem trvá. Podle něj mu žádné informace podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů poskytnuty nebyly, nehledě na to, že žádost podal již v roce 2002, tedy v předcházejícím roce. Navíc není podle něj přezkoumatelné, jak finanční úřad dospěl k částce 67 Kč. Finanční úřad na toto sdělení již nereagoval.

Žalobce proto podal dne 22. 3. 2004 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 5, jíž se domáhal na žalované bezplatného poskytnutí informací o všech osobních údajích zpracovávaných o něm Finančním úřadem pro Prahu 5. Podle žalobce žalovaná odmítá plnit ve vztahu k jeho osobě povinnosti jí uložené § 12 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Proto žalobci nezbývá než podat žalobu, kterou znovu uplatňuje svůj nárok a navrhuje, aby soud rozhodl, že žalovaná je povinna žalobci poskytnout bezplatně informace o všech osobních údajích zpracovávaných o něm Finančním úřadem pro Prahu 5 ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku a dále v každém následujícím kalendářním roce. V podání ze dne 17. 4. 2004 žalobce uvedl, že žalobu omezuje tak, že předmětem řízení činí žádost o poskytnutí informací ze dne 27. 12. 2002 a navrhuje, aby byla žalované uložena povinnost žalobci poskytnout bezplatně informace o všech osobních údajích zpracovávaných o žalobci Finančním úřadem pro Prahu 5.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 29. 6. 2004, čj. 25 C 114/2004 - 34, bylo řízení zastaveno, neboť bylo zjištěno, že v totožné věci bylo již dříve zahájeno řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 315/2003. Podle obvodního soudu se jedná o řízení ve zcela totožné věci (žaloba shodná jak textem, tak i nárokem), kdy žalobce po žalované požaduje bezplatné poskytnutí informace o všech osobních údajích zpracovávaných o něm Finančním úřadem pro Prahu 5.

Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání k Městskému soudu v Praze. V odvolání mj. uvedl, že se nejedná o totožné věci, neboť zatímco ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ca 315/2003 jde o žádost žalobce o poskytnutí informací, která byla podána dne 10. 7. 2003, předmětem věci vedené pod sp. zn. 25 C 114/2004 je žádost podaná dne 27. 12. 2002.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 6. 2005, čj. 53 Co 417/2004 - 50, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 29. 6. 2004 zrušil, řízení zastavil a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Podle Městského soudu v Praze totiž není ve věci dána pravomoc soudu k rozhodnutí o žalobě, ale Úřadu. Usnesení Městského soudu v Praze nabylo právní moci dne 2. 8. 2005.

Rozsudkem ze dne 30. 4. 2008, čj. 8 Ca 351/2005 - 18, zamítl Městský soud v Praze žalobu na nečinnost Úřadu podanou žalobcem. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 12. 2008, čj. 2 Ans 8/2008 - 52, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 30. 1. 2009, čj. 8 Ca 469/2008 - 64, uložil Úřadu, aby ve věci návrhu žalobce, který byl Úřadu postoupen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl.

Úřad rozhodl dne 9. 4. 2009, přičemž návrhu žalobce nevyhověl. Rozhodnutí ze dne 9. 4. 2009 bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 6. 8. 2009. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2013, čj. 11 Ca 296/2009 - 105, byla žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu odmítnuta, neboť napadené rozhodnutí nenaplnuje materiální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 70 písm. a) s. ř. s. je vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 1. 2014, čj. 7 As 72/2013 - 38, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2013 zrušil a vyslovil nicotnost rozhodnutí Úřadu ze dne 9. 4. 2009 a rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 8. 2009. Své rozhodnutí Nejvyšší správní soud odůvodnil tím, že od účinnosti zákona č. 439/2004 Sb., tj. od 26. 7. 2004, není Úřad příslušný k rozhodování o soukromoprávních sporech mezi subjektem údajů a správcem. K rozhodování o těchto sporech je příslušný soud. Nejvyšší správní soud svůj závěr opřel o rozhodnutí zvláštního senátu, konkrétně usnesení ze dne 24. 2. 2010, čj. Konf 56/2009 - 7, ze dne 8. 3. 2011, čj. Konf 94/2011 - 8, a ze dne 29. 3. 2013, čj. Konf 57/2012 - 10, a o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 1 As 93/2009 - 273.

Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu popírá svoji kompetenci k rozhodnutí o návrhu žalobce. Ztotožňuje se s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 24. 1. 2014, podle něhož není Úřad věcně příslušný k řešení sporů mezi subjektem údajů a správcem. Podle Úřadu existuje již ustálená judikatura zvláštního senátu, dle níž zákon o ochraně osobních údajů neumožňuje od nabytí účinnosti zákona č. 439/2004 Sb., tj. 26. 7. 2004, vést Úřadu (sporná) správní řízení o nárocích mezi subjekty údajů a správci (resp. zpracovateli) a pravomoc k řešení těchto sporů náleží soudům. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005 je tedy nesprávné a Úřad navrhuje jeho zrušení.

Žalobce ve svém návrhu na zahájení řízení o témže kompetenčním sporu uvádí, že jak Městský soud v Praze, tak Úřad pro ochranu osobních údajů popírají svoji kompetenci o věci rozhodnout. Byť mají podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014 pravomoc o věci rozhodnout soudy, nemůže řízení před Městským soudem v Praze, potažmo Obvodním soudem pro Prahu 5, pokračovat, neboť tomu brání pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení a postoupení věci Úřadu. Podle žalobce se jedná o obdobnou situaci té, o níž rozhodl zvláštní senát v usnesení ze dne 29. 3. 2013, čj. Konf 57/2012 - 10. Stejně jako Úřad tedy navrhuje zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005 a určení, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci je soud.

V dané věci byly zvláštnímu senátu doručeny dva samostatné návrhy na rozhodnutí téhož kompetenčního sporu – návrh Úřadu pro ochranu osobních údajů doručený zvláštnímu senátu dne 20. 3. 2014 (věc vedena pod sp. zn. Konf 7/2014), a návrh žalobce doručený zvláštnímu senátu dne 4. 4. 2014 (věc vedena pod sp. zn. Konf 19/2014). Zvláštní senát proto za použití § 39 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 4 zákona č. 131/2002 Sb., řízení o obou návrzích spojil ke společnému projednání.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Městský soud v Praze v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž Úřad pro ochranu osobních údajů popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

Žalobce se v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 25 C 114/2004 a následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Co 417/2004 domáhal uložení povinnosti žalované bezplatně mu poskytnout informace o všech osobních údajích, které o žalobci zpracovává Finanční úřad pro Prahu 5. Podle žalobce finanční úřad nesplnil svoji povinnost vyplývající z § 12 zákona o ochraně osobních údajů, když mu na základě žádosti ze dne 27. 12. 2002 tyto informace neposkytl.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003 - 18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS).

Zvláštní senát se otázkou pravomoci k rozhodnutí sporů vzniklých na základě zákona o ochraně osobních údajů již vícekrát zabýval. Naposledy v usnesení ze dne 13. 2. 2014, čj. Konf 30/2013 - 31, zvláštní senát dovodil, že „[p]rotože účinností zákona č. 439/2004 Sb. pozbyl Úřad pravomoc řešit spory mezi subjektem údajů a správcem osobních údajů o plnění povinností podle zákona o ochraně osobních údajů, přísluší tyto pravomoci soudům. Na tomto závěru se ustálila rovněž judikatura zvláštního senátu (usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. Konf 56/2009, usnesení ze dne 17. 10. 2011, sp. zn. Konf 11/2011, usnesení ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. Konf 10/2012, usnesení ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. Konf 94/2011, usnesení ze dne 29. 3. 2013, sp. zn. Konf 57/2012).“ V citovaném usnesení zvláštní senát dále konstatoval, že „od novely zákona o ochraně osobních údajů provedené zákonem č. 439/2004 Sb. jsou pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů ‚kontrolní a dozorové‘.“

V nyní posuzované věci rozhodoval Městský soud v Praze v době, kdy již zákon č. 439/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nabyl účinnosti. Zvláštní senát v této věci neshledal důvod se od výše vysloveného právního názoru senátu odchýlit, a proto dle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že k projednání a rozhodnutí ve sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 25 C 114/2004 a následně u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 53 Co 417/2004 je příslušný soud.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, čj. 53 Co 417/2004 - 50.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Městský soud v Praze pokračovat v řízení o podaném odvolání proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 29. 6. 2004, čj. 25 C 114/2004 - 34.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. 11. 2014

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu